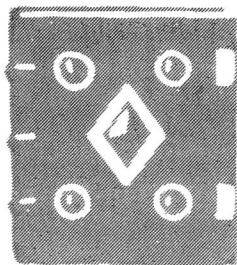

RE-FORMATIO

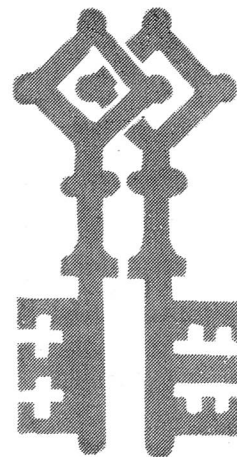
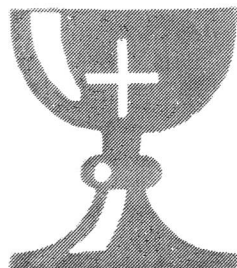
MEDDELELSER OM KIRKELIG FORNYELSE

4/1980

DEN DYBE SAMMENHÆNG

(Ved Henning Vad Nielsens begravelse
7.juni 1980 i Sct.Lukas Kirke)

DEN begivenhed, som samler os nu, bør vi kunne magte. Vi har haft lidt for gode muligheder for at indstille os på den. Naturligvis har vi troet og håbet lige til det sidste, at vi ikke skulle komme hertil, og endnu protesterer vi også imod, at vi skal til Henning Vad Nielsens begravelse.

Vi lever i en tid, hvor vi - lidt nødtvungent - som folk og nation skal til at økonomisere med energikilder og andre resourcer. Ting skal bruges op - eventuelt genbruges - før de kasseres. Vi må ikke længere klatte med penge og andre værdier. Vi er blevet fattigere! Kirken, her i landet - og i vor vestlige verden - er også blevet fattigere. Fattigere på troværdige, helstøbte kristne. Vi har ikke råd til at miste nogen af dem, der måtte være til endnu - før de er brugt helt op.

Vi, der synes, at vi skal lære at opføre os ordentligt ved at rette os efter Guds ord og ved at gøre Guds vilje, synes, at Gud selv har givet os et dårligt eksempel på ansvarlig omgang med værdier ved at tillade Hennings død nu. Det er dårlig økonomi fra Guds side, når Han jo dog vil, at Hans rige skal komme, når høsten er stor og vi skal bede om arbejdere til høsten. Gud burde have ladet Henning studere - blive præst. Vi andre ville vel så prøve på at have gjort ham til biskop.

Ligesom Admiral Nelson i sin tid efter slaget på Rheden foreslog vort lands regent at gøre løjtnant Willemoes til admiral, men

regenten måtte svare, at hvis han skulle gøre alle sine tapre løjtnanter til admiraler, ville han ingen løjtnanter have, sådan kan Gud vel heller ikke gøre alle døbte, alle diakoner, alle indremissionærer til præster, biskopper og paver.

Gud skylder os ikke detaljeret regnskab for alle sine dispositioner. Men måske vil Han godt minde os om eet eller andet ved denne lejlighed:

Du, som synes, at der er for få af Hennings slags imellem os og i den danske menighed, du kan jo tænke over, hvad det var, der gjorde Henning til den, han blev. Vel var han godt udrustet fra naturens hånd, bedre begavet og mere musikalsk end gennemsnittet af os andre, men du kunne jo også selv have hørt godt efter, da du gik til præst, for selv om han var heldig der også, og havde en konfirmandpræst, som også lå over gennemsnittet, så har din konfirmandpræst næppe hindret dig i helt at tilegne dåbspagten fulde indhold og mening, også selv om præsten måtte have sine egne hjemmelavede forbehold over for den. Du har jo også selv bare kunnet læse Den hellige Skrift med opmærksom, nysgerrig, barnlig tillid, åbne dig for gudstjenestens herlige hemmelighed og lade den være, hvad den er: Guds børn, der i legen tager på forskud af det, de skal blive: Guds arvinger og Kristi medarbejdere til hele universet.

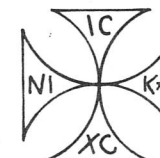
Altså er den Henning, som vi lærte at kende, og derfor kom til at holde af, et resultat af Guds egne nådemidlers møde med et skabt, faldet, syndigt menneske. Synes du, der er for få af hans slags, så der burde være nogle flere, så sørg du for i første omgang at blive een af dem. Du har i alt væsentligt de samme muligheder. Synes du, at der er lidt for mange grupperinger inden for den danske menighed, og at de har svært ved at acceptere hinanden og let ved at misunde hinanden og se skævt til hinanden, så kan du jo gøre som Henning gjorde: færdes frit i dem alle sammen uden at forskrive dig til nogen af dem, regne dig for retmæssig arvtager til alt, hvad sandheden giver dig lov til at tro og acceptere. Det er jo derfor, vi er så mange i dag. Han kom hos os alle og forener os nu. Men han gør det ikke i egen kraft. Hans egen kraft er netop borte. Men han gør det i Jesu navn - den korsfæstede og opstandnes navn, Han, som giver os sit hellige legeme og blod, hvormed Han har gjort fyldest for alle vore synder.

Henning har ønsket, at der ved hans begravelse skal tales over verset: Du, som har dig selv mig givet, / lad i dig mig elske livet. / Så for dig kun hjertet banker, / så kun du i mine tanker / er den dybe sammenhæng. Når hans begravelse samtidig er en højmesse, så er det for at efterkomme dette ønske. Det er højmessens, der har gjort dette vers til "den lille salmebog" for ham og flere med ham. At elske livet "i Kristus" er at elske livet i Kristi nærvær. At elske livet i Kristi nærvær, det er, at Han bliver netop den dybe sammenhæng i

alle ting - ikke nødvendigvis forklaring på alt. Der er ingen forklaring på døden, og slet ikke på Hennings død, for døden er udenfor kærlighedens og livets sammenhæng. Døden kan kun overvindes ved kærlighed til livet. Livet og kærligheden er i Kristus. Kristus er i sit folk og i sin menighed. Tegnet på dette er Hans legemes og blods nærvær. Døden er et tåbeligt og mislykket forsøg på at bryde denne sammenhæng. Hennings afsjælede legeme er her. Brødet og vinen er her. Guds bekenkende og lovsyngende folk er her. Ud af alt dette dannes Kristi legeme, omfattende levende og døde, helgener, engle, keruber og serafer, og jo nærmere døden kommer dette levende legeme, desto mindre magt har den, og må lade sig opsluge til sejr.

Det er sandt og det er stort. Det har Jesus Kristus gjort. Hennings tidlige og uforståelige død har ikke gjort dette ugjort. Blot fyldt os - med hans nærmeste familie forrest - med stor og dyb sorg. Men den sorg har jo selv sin rod i kærligheden, og forstærker så til sidst kærligheden til livet og den dybe sammenhæng i Kristus.

POUL EXNER

FRA REDAKTØREN

VI har i de sidste tre numre set på forskellige tjenester i menigheden, i dette nummer stifter vi bekendtskab med forskellige former for fællesskaber, der tjener kirken. Redaktøren opfordrer bladets læsere til at fortælle om andre lignende fællesskaber, som de kender til. Er der ikke i vor kirke et skrigende behov for tjenende kristne fællesskaber? Kan Re-formatio blive et redskab til at formidle kontakt mellem kristne med et særligt kald hertil?

Redaktøren kan dog ikke forpligtige sig til at bringe alle artikler, der sendes til ham uopfordret. Manuskripter sendes kun tilbage, hvis svarporto og svarkuvert vedlægges.

O.S.M.

DEN EVANGELISKA MARIAVÄGEN - EN NY MISSION IND I TIDEN

EN ny mission! Ja, Herren har ind i vor tid givet et budskab til den enlige kvinde. Et budskab som indeholder en forjættelse om, at også den enlige kvindes livskraft kan blive helengageret i Kærligheden. Et budskab om Jesu magt til både at frelse os fra vort væsens selvcentriskhed og at frigøre hele vor livskraft til at være redskab for GUDS Kærlighed.

"Jesus Kristus kan og vil forløse også den enlige kvindes livskraft til sin Kærligheds Livs tjeneste!"

Dette budskab har vi Mariadottrar hver og en taget imod til en helt ny livsbegyndelse for os - en vej ind i GUDs bestemmelse med os som kvinder. GUD, den almægtige Skaber, har en ganske bestemt hensigt med hvert menneske, han har skabt. Skabt i hans billede er vi skabt til at leve hans Kærlighed ind i verden.

Dybt i os kvinder har Skaberen nedlagt livsansvaret. Det er kvinden, som har fået betroet at modtage og føde det nye liv, at nære det og værne om det. Også som enlige har vi ansvar for livet, som det møder os, at værne om det, at give det næring. - At helt tage imod Kærlighedens livsansvar er at komme ind i GUDs bestemmelse med os som kvinder - gifte såvel som enlige.

HVORFOR DENNE LIVSFORM?

Mariadöttrarna er en skare kvinder - i Sverige, i Danmark, i Finland og i Flensburg - som Herren har kaldet til denne form for fællesskabsliv, "Klosterliv midt i verden", med al vor kraft og tid, ja hele vort liv afskilt for og til Herren.

For at missionen skal være sand, må vi leve budskabet i vore egne liv. Vort indbyrdes liv afslører, hvad der findes i den enkeltes væsen af selvcentriskhed, behov af selvhævdelse, selvbestemmelse o.s.v. Når vi har set dette, fødes behovet af at tage imod Frelsen i Jesus Kristus - da kommer vi ind i dette forunderlige liv af Nåde, som stadig fornyes gennem syndsbe kendelse og absolution i skriftemålet.

"HERREN BYGGER HUSET"

Som ydre ramme for livet på Den Evangeliska Mariavägen har Herren betroet os huse at forvalte: "Mariagårde" (som i Kollund og i Vallby og Vadstena i Sverige) og på nye pladser en "Mariaväg" (Maribo, Flensburg og i Finland Nådendal).

Livet - både den indre og ydre opbygning - er vokset skridt for skridt gennem det Herren har talt i stilheden. Midt i 30'erne begyndte en svensk kvinde, Gunvor Paulina Normann - som blev den første Mariadotter under navnet Paulina Ma-

riadotter - at praktisere i liv: "Når mennesket lytter, taler GUD. Når mennesket lyder, handler ja skaber GUD!" - Realismen i disse ord har vi erfaret lige siden. Når et hjerte lytter til GUD i hele villigheden at lyde det, han siger, så åbenbarer han sin vilje. Gennem lydighedens handlinger i tro er Den Evangeliska Mariavägen skabt frem som en del af Herrens handlen i vor tid.

VORT VIGTIGSTE ARBEJDE

Intentionerne for vort liv er levet frem gennem vort indbyrdes liv i den hele åbenhed for Helligåndens vejledning. Tidligt viste Herren, at vort liv skulle være Forsoningens og Kærlighedens liv. Livsengagementet i Kærligheden er kun muligt i Forsoningens virkelighed: Jeg - den enkelte - må blive forsonet med, at jeg er den jeg er. Når jeg siger ja til det, åbner jeg mig for, at Herren kan forvandle mig til et Kærlighedens redskab for ham. - Jeg - den enkelte - må blive forsonet med GUD gennem at tage imod Frelsen i Kristus, og jeg må blive forsonet med mine Søstre, med min næste. Dette, at Forsoningen er en virkelighed i vort indbyrdes liv, så at Kærligheden er i funktion, er vort vigtigste "arbejde". Konfrontationer undgår vi ikke, men vi har taget imod en vej igennem dem: at tale ud i åbenhed - ikke "stoppe ned", for det ender med en eksplosion! - erkende egne fejl for den anden og sammen bekende for Kristus. - Dér - ved Korset - sker underet: Det, som vi har forbrudt, slettes ud, og Kærligheden lever påny. Kristus som Frelser og Forsoner er en virkelighed - det erfarer vi stærkt i denne form for fællesskabsliv, hvor vi ikke selv vælger, hvem vi skal leve sammen med.

FRA HJERTE TIL HJERTE

Gennem disse livsprocesser bliver GUD påny og påny centrum for den enkelte og dermed i hele livet, og det miljø, den atmosfære skabes, hvortil andre kan komme. De kvinder, som kommer, kan i udstrakt grad leve med i vort familieliv. Dette indebærer også mulighed for samtale, for stilhed sammen, for bøn og overgivelse, så Herren kan give sit svar og sin vejledning ind i den pågældendes aktuelle problemer og spørgsmål. Således går missionens vej fra hjerte til hjerte.

Vi har taget imod, at Mariagården i Kollund skal tjene menneskers behov for samtalemulighed, bøn og stilhed - enten de kommer enkeltvis eller i mindre grupper, som f.eks. når en præst har det åndelige ansvar for en retreat for nogle fra sin menighed. - Her er også åbent for en præst, som sammen med nogle af sine konfirmander gerne vil tilbringe en week-end i dette miljø. - Måske en præst søger et sted for personlig stilhed, eller en præstefamilie behøver nogle dage sammen uden for telefonens rækkevidde. - Og vi er åbne for dem, "som kommer forbi og kigger ind", både enkeltvis og i grupper.

BED OG ARBEJD

Vort liv i Mariagården er bygget op med en fast rytme, hvor liturgiske tidebønner, forbøn, praktisk arbejde og personlig stilhed og læsning veksler. - Hver Søster begynder sin dag i stilhed indfor Herren med Bibelens Ord og andre tekster som grundlag, åben for Helligåndens lys og vejledning. - I løbet af dagen mødes vi tre gange til tidebøn i "Krist-Lovsangen", som er navnet på vort kapel. Vi anvender den danske tidebog, men formiddagens bøn kl.9.30 er udbygget med ca.10 minutters stilhed efter en kort indledning, og bønner afsluttes med faste forbønner bl.a. for freden og enheden. - Vi har taget imod den opgave at leve i enhed og at bede for enheden ud fra Jesu bøn om, at hans disciple må være ét, så verden må tro, at han er sendt af Faderen (Johs.17,23) - -.

Både formiddagsbønner, vesperen kl.15 og completoriet kl. 21 er åbne for alle. - Også den frie forbøn ser vi som en vigtig del af vor tjeneste. Vi Søstre mødes daglig for at bære de mange, der har bedt om vor forbøn, frem for Herren. Denne forbønstjeneste hører ofte nær sammen med en personlig korrespondance. - Og for at kunne følge med i, hvad der sker rundt i verden, læser vi aviser og hører radioavisen. Der er så meget i dag, som behøver at omslutes af forbøn.

En vigtig del af ugens rytme er deltagelsen i søndagens gudstjeneste i sognets kirke og de to hverdagsmesser, som vi fejrer i Krist-Lovsangen. At så ofte kunne modtage Sakramentet giver vort liv den stadig fornyede livsmulighed til Kristi Kærligheds Livs tjeneste. Disse hyppige messer i Mariagården er mulige, ved at Pastor Kühl, Mariadottrarnas præst og Fader Confessor gennem mange år, nu bor i Kollund som emeritus.

Vort praktiske arbejde er det daglige i køkken, hus og have, vask, syning af vore dragter og så langt det er muligt indre og ydre vedligeholdelse af husene.

GENNEM DANMARK - - -

Allerede under anden verdenskrig viste Herren den tidligere omtalte svenske kvinde, at budskabets liv og vej skulle gå gennem Danmark - gennem danskernes hjerter - til Tyskland. I tro og lydighed begyndte i 1946 nogle få svenske og en dansk kvinde at leve dette Forsoningens og Kærlighedens liv hernede ved Nordens sydgrænse. Denne lille gruppe levede den nye mission så dragende, at flere og flere tog imod kaldet fra Herren til - ligesom de første - at opgive et lønnet erhvervs sociale tryghed for at give sig selv helt i denne form for fællesskabsliv - leve på tro og bøn.

Den Evangeliska Mariavägen er en organisme - ikke en organisation - en vej, som skal gå videre fra hjerte til hjerte også ud over landegrænserne.

To af Mariadøtrene,

fotograferet ved

Fællesskabet Kirkelig Fornyleses

sommermøde på Sundevedcentret.

TO VEJE FOR KÆRLIGHEDEN

Alt som årene gik, modnede en vished frem ud fra Jesu ord i Matt.19,12c, at der findes to veje for Kærligheden - to veje til at binde sit liv i troskab i Kærligheden. Den ene er det i ægteskabet viede liv, den anden det for Himmerigets skyld viede liv. (I Seidelins oversættelse udtrykkes det således: "- - der er dem, der har forsat et kønsliv for GUDs Riges skyld - den der ved, hvad jeg taler om, han forstår det").

Begge livsformer handler om livslang troskab i Kærligheden, og i begge bekræftes denne med et JA indfor en præst ved et Alter i en kirke. For Mariadottrarnas vedkommende sker denne handling ved en messe, åben for alle, i Vallby Kyrka i Sverige, hvor vi har vort udgangspunkt.

Det for Himmerigets skyld viede liv har været en ukendt livsform i den protestantiske kirke indtil for få årtier siden. Da begyndte nye ordensfællesskaber at vokse frem både i Sverige og i Tyskland og altså også i Danmark. Vi tager dette som et tegn på, at det er Herrens vilje, at denne livsform skal findes også i vor del af Kristi kirke.

EVA - MARIA

Den første Mariadotter så nøden i kvinden gennem at se den i sit eget liv, og hun søgte en løsning i Bibelen. Allerede på de første blade mødte hun Evas oprør og løsrivelsen fra GUDs bestemmelse gennem ulydigheden, som også drog Adam med sig i faldet. - Ved syndefaldet kom synden ind i verden gennem en kvinde.

Den første Mariadotter søgte videre i Bibelen og fandt i

begyndelsen af Ny Testamente GUDs løsning på kvindens inderste nød gennem at se Maria, Helligåndens brud, Jesu Moder.

Maria vendte Evas nej til GUDs bestemmelse gennem sit livs absolutte JA til GUDs vilje - og Jesus blev født ind i verden. - Maria levede troens liv.

Som Mariadöttrar av Den Evangeliska Mariavägen er en af vore vigtigste intentioner: At leve det ord, som Jesus sagde til Johannes under Korset: **Se din Moder!** - En og en har vi ved Korset taget imod Herrens Moder som Moder for Jesu Kristi liv i os - det som fødes i enhver gennem Frelsen og Forsoningen, og dette er ikke kun for nogle få, men for alle som elsker Jesus.

Ja, se Jesu Moder ved Bebudelsen i hendes absolutte JA til GUDs vilje,

høre hendes ord ved brylluppet i Kana: Alt hvad min Søn siger, det skal I gøre,

gå smertens vej med hende,

åbne os for Pinsens budskab - Helligåndens livgivende kraft.

MARIADÖTTRARNA
Mariagården, Kollund

SOCIETAS SANCTÆ BIRGITTÆ

EN kort presentation av Societas Sanctæ Birgittæ ger en liten folder, där det står:

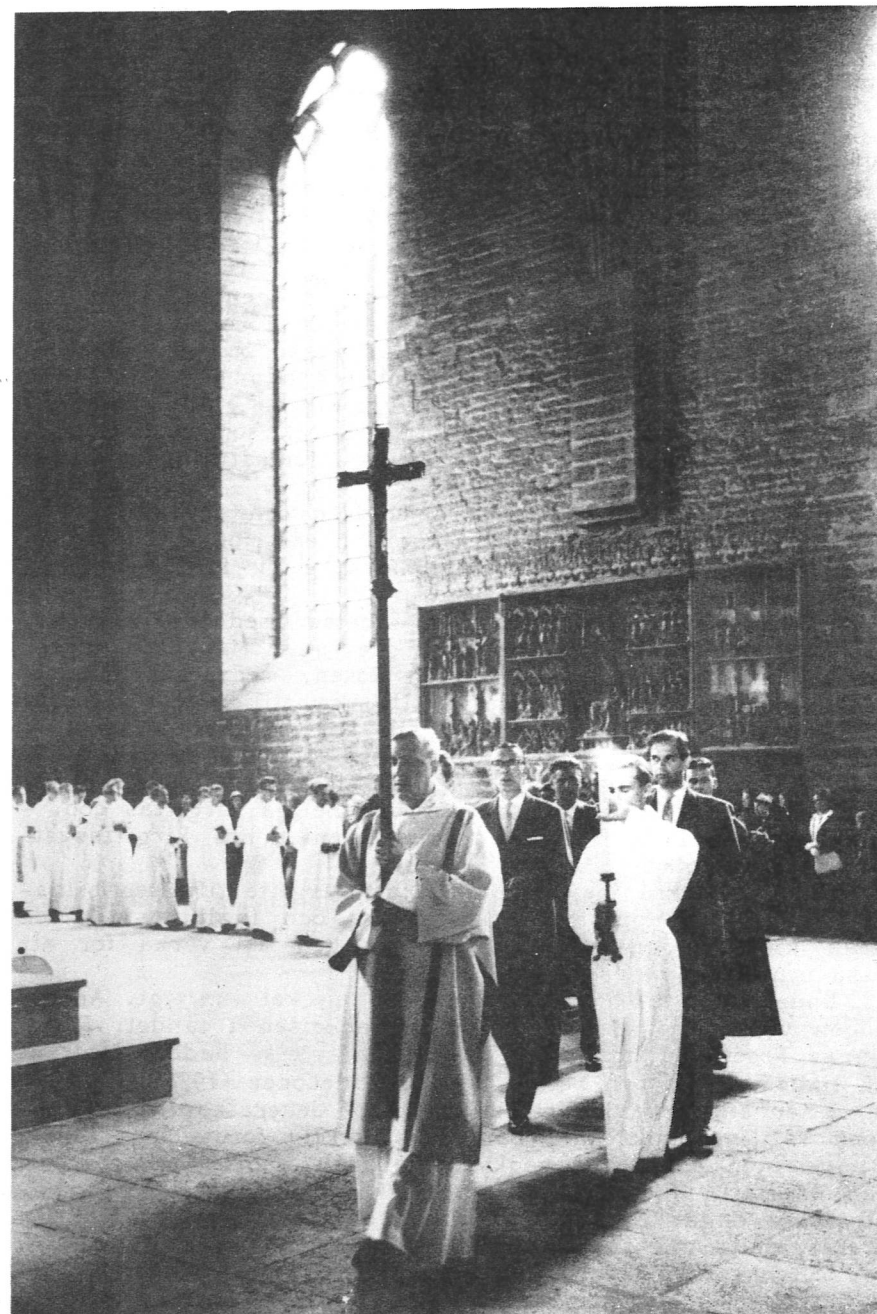
"Societas Sanctæ Birgittæ (SSB) är en sammanslutning av män och kvinnor inom Svenska Kyrkan, som i vördnad för den heliga Birgitta och i likhet med henne vill tjäna den heliga, allmanneliga och apostoliska Kyrkan i Sverige.

SSB stiftades år 1920 till att vara en fristed för dem som i en tid av liturgisk och teologisk utarmning längtade efter ett rikare gudstjänstliv, ett innerligare andaktsliv och en mer bibeltrogen förkunnelse i Svenska Kyrkan.

SSB söker förverkliga dessa syften genom att verka för att nattvardslivet och bonelivet allt mer förnyas för den enskilde och i församlingarna, att Kyrkans förkunnelse och undervisning allt mer präglas av trohet mot Guds Ord och vår Kyrkas bekännelse och att den enskilda själavården och det enskilda skriftermålet blir allt mer brukade.

SSB håller årligen Generalkapitel omkring den heliga Birgittas himmelska födelsedag - den 23 juli - vanligen i Vadstena. Konvent anordnas i regel tre gånger om året på olika platser i landet. Därutöver fungerar SSB som en bonegemen-

Foto på s.77: Procession ved SSB's generalkapitel i Vadstena Klosterkirke.

skap, där bröder och systrar ihågkommes i den dagliga andakten.

SSB ledes av en av dess präster som Confessor och en av dess systrar som Superior".

SSB:s medlemmar följer en Regula och en Communio. Bland medlemmarna finns klerker (präster och diakoner), lekbröder, noviser och postulanter. Confessor har vid sin sida en vicarius och superior en vicaria. Övriga befattningshavare är oeconomus, secretarius och arkivarius. Confessor är sedan 1965 prosten teol dr Alf Corell, Göteborg, och superior sedan 1964 fru Ingrid av Ekenstam, Linköping.

För att bli medlem skall en person vid generalkapitel eller konvent föreslås som postulant. Den som föreslår en postulant bör väl känna denne och vara förvissad om att vederbörjande själv önskar bli medlem samt att han nått en sådan kyrklig mognad, att han med uppbyggelse och glädje kan delta i det gudstjänstliv som leveres i SSB och som regulan förpliktar till. Förslagsställaren är även i fortsättningen ansvarig för dennes andliga fostran.

SSB har ca 320 medlemmar, noviser och postulanter. - Förutom de ovan nämnda generalkapitlen och konventen ordnas under mellantiden samlingar regionsvis, t ex för Stockholms-trakten, Göteborgstrakten etc.

SSB har alltid haft goda förbindelser med Birgittinerna. Sålunda har SSB:s första superior, grevinnan Mary von Rosen, och hennes make, greve Eric von Rosen, medverkat till att Birgittinerna åter kunde komma tillbaka till Sverige. Här om har Marguerite Tjäder skrivit i sin bok "Mother Elisabeth", Herder and Herders förlag. (Boken finns även på svenska).

SSB:s höstkonvent 1973 ägde rum hos Birgittasystrarna i Rom. Då firades 600-års minnet av den heliga Birgittas död. - Sedan ett antal år hålles adventskonventet hos Birgittasystrarna i Djursholm.

SSB gav också inspiration till att Birgittastiftelsen bildades 1920. Dess uppgift är att bevara och iordningställa de gamla klosterbyggnaderna i Vadstena och att verka för att dessa utnyttjas på bäste sätt.

Under 1940-talet expanderade SSB mycket kraftigt. Anledningen var främst den högkyrkliga väckelsen i landet. Fader Gunnar Rosendals böcker om Kyrklig förnyelse hade kommit ut och likaså Adells och Peters Veckans tideböner (1934).

Efter andra världskrigets slut blev Generalkapitlet i Vadstena samlingspunkt inte bara för Kyrklig förnyelsens folk i Sverige utan också för högkyrkliga från andra länder, t ex från Danmark, Finland och från Tysklands evangeliska kyrka. Vid dessa dagar i Vadstena brukar det på högtidsdagen, den 23 juli, delta upp till 4.000 människor.

SSB har från trycket utgivit en del skrifter. Under senare år har tryckts föredrag, predikningar o dyl, som hållits vid årets konvent och generalkapitel. De som är intresserade här-

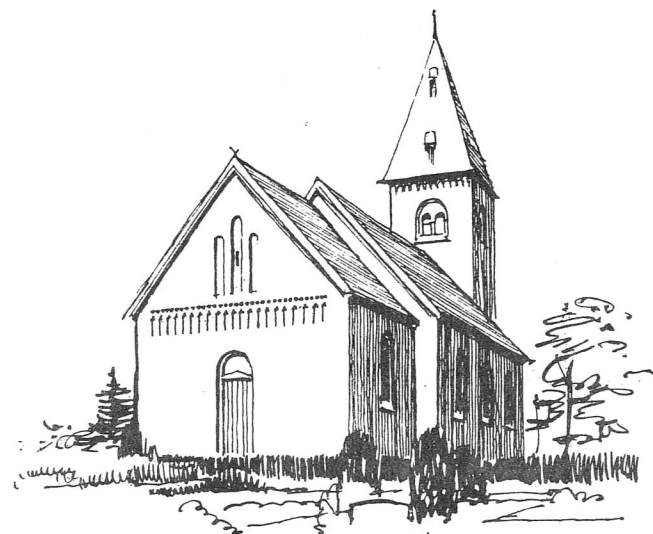
FÆLLESSKABET KIRKELIG FORNYELSE

indbyder

til

K I R K E D A G E

I

K A R S T O F T

30/8 - 1/9 1980

LØRDAG DEN 30. AUGUST

- 12.00 Middag.
- 13.30 Messe (Sct Augustin). Liturg: pastor Olav Fog, Blåhøj. Prædikant: pastor Hans Olav Okkels, Sdr.Hygum.
- 15.00 Velkomst og kaffe.
- 15.30 Foredrag v/pastor Anders Studsgård, Skarrild: "Jesus selv! - virkelighedstro sakramentforståelse".
- 17.30 Vesper i kirken.
- 18.00 Aftensmad.
- 19 - 20 Mulighed for skriftemål i kirken.
- 20.00 Foredrag v/pastor Theodor Kühl, Kollund: "Folkekirke - hvad er det?"
- 22.00 Completorium.

SØNDAG DEN 31. AUGUST

- 10.30 Højmesse (13.s.e.trin.). Liturg: pastor Anders Studsgård, Skarrild. Prædikant: pastor Olav Fog, Blåhøj.
- 12.00 Middag.
- 14.00 Udflugt til "Betesda" i Karstoft. Kaffe dér.
- 16.15 Sanginstruktion.
- 17.00 Procession og højtidelig vesper. Prædikant: pastor Ejnar Krogh, Holstebro.
- 18.00 Aftensmad.
- 20.00 Foredrag v/pastor Poul Ulsdal, Hemmet: "Er gudstjenesten et en-mands-foretagende?"
- 22.00 Completorium.

MANDAG DEN 1. SEPTEMBER

- 09.00 Messe. Liturg: pastor Povl Dahl, Farsø. Prædikant: pastor H.J.Thorsgaard Mortensen, Øster Assels.

- 10.00 Foredrag v/pastor Olav Fog, Blåhøj: "Om præstemoral i dag".
- 12.00 Tolvsang.
- 12.15 Frokost. Derefter afrejse.

PRAKTISKE OPLYSNINGER

Mødeafgiften er 40 kr., der lægges som kollekt under gudstjernerne.

Præster, som deltager i processionen om søndagen, bedes medbringe korskjorte (alba) og grøn stola.

Alle møder finder sted i Karstoft Samlingshus, hvor også alle måltider indtages.

TILMELDINGSBLANKET

Undertegnede ønsker at deltage i kirkedagene i Karstoft med _____ pers.	Søndag, middag (45 kr)	☐
Jeg/vi sørger selv for indkvartering ☐	Søndag, aftensmad (45 kr)	☐
Jeg/vi ønsker privat indkvartering ☐	Søndag, aftenkaffe (10 kr)	☐
Jeg/vi ønsker at deltage i de nævnte måltider:	Mandag, frokost (45 kr)	☐
Lørdag, middag (45 kr.) ☐	Dato _____	
Lørdag, eftm-kaffe (10 kr) ☐	Navn _____	
Lørdag, aftensmad (45 kr) ☐	Stilling _____	
Lørdag, aftenkaffe (10 kr) ☐	Adresse _____	

Overnatning kan i begrænset omfang finde sted ved privat indkvartering. Ellers henvises til følgende kroer og hoteller:

Hotel Brande, Storegade 21, 7330 Brande	Tlf. 07 - 18 00 03
Hotel Dalgas, Storegade 2, 7330 Brande	Tlf. 07 - 18 13 00
Gamle Blaaahøj Kro, Sdr.Ommevej 86, 7330 Brande	Tlf. 05 - 34 50 13
Sønder Omme Kro, Hovedgaden 1, 7260 Sønder Omme	Tlf. 05 - 34 10 05
Arnborg Kro, Herningvej, Arnborg, 7400 Herning	Tlf. 07 - 14 90 24
Inge Marie Hotel, Skjernvej, Arnborg, 7400 Herning	Tlf. 07 - 14 90 90

Det tilrådes at reservere værelse så snart som muligt.

Tilmelding til kirkedagene sker til pastor Anders Studsgård, Skarrild, 6933 Kibæk (tlf. 07 - 19 60 04) senest den 26. august.

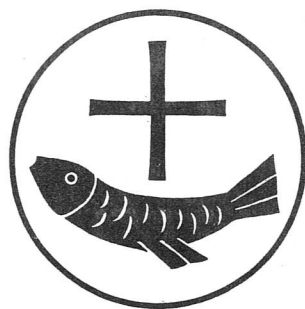
TRAFIKALT

Afstande til Karstoft:

Fra Herning 28 km (via Kibæk eller Arnborg); fra Brande 14 km; fra Skarrild 6 km; fra Arnborg 13 km; fra Sønder Omme 13 km; fra Blåhøj 11 km.

Tog til Herning, hvorfra der er busforbindelse til Skarrild med enkelte ture til Karstoft.

Tog til Brande, ingen offentlig transport derfra, men privat kørsel kan arrangeres, om det tilkendes gives ved tilmeldingen.

av kan erhålle en forteckning jämte prisuppgifter på dessa skrifter genom Eigil Kragh, Henriksbergsvagen 19, S-136 67 Vendelso.

EIGIL & MARY KRAGH

NABOFÆLLESSKAB

DA mit liv levedes - og leves - i to lande: Danmark og Tyskland, er der meget, jeg gerne vil berette om.

Om kristent fællesskab i ansvaret for næsten og i ansvaret for den nutid og fremtid, der er vores alles.

Om fællesskabet "Berneuchener Dienst" har jeg mundtligt og skriftligt fortalt, men "hovedsædet" for disse kredse er jo "Kloster Kirchberg", der ligger så langt borte i Schwäbische Alb (jernbanestation Horb am Neckar) i Sydtyskland. Derfor vil jeg her skrive om **Ansverushaus**, der med sin beliggenhed ved Sachsenwald i Aumühle ved Hamburg dog ligger os overkommeligt nær. Der er endog S-baneforbindelse direkte fra Hamborgs hovedbanegård til Aumühle.

Ad tankens vej som også i praktiske situationer er det godt og styrkende at vide om de åndelige hjem, man har, om de sande kristne herberger, hvor man ville kunne falde til ro og finde hvile. (Tilmed for billige penge, i forhold til almenheden!)

ANSVERUS-BRODESKAB, EVANGELISK KOMMUNITET I TYSKLAND

I 1950-erne begyndte det: nogle studenter fra forskellige fakulteter søgte at finde frem til en levemåde, et dagligdagens liv, båret af **forpligtende** kristendom. De ville tjene Kirken ved at samle unge mennesker om sig, unge, der (med et Luther-citat) "for alvor ville være kristne, og som med hjerte og hånd ville bekende Evangeliet".

Et tidligt møde med "Berneuchener Kredse" og kernen i disse: det evang. Michaels-Bruderschaft (stiftet 1931) inspirede og fordybede forståelsen af og sansen for liturgiernes rigdomme. Ved såkaldte "Ausgesonderte Tage" - dage under Evighedens synsvinkel, erfarede man selv den regelmæssige bønens velsignelse og livshjælp (tidebønnerne) som også personligt skriftemål og altergangens betydning. - Brødrenes hustruer (som i de første år ikke eksisterede som sådanne!) tager nu så vidt muligt ivrigt del i, hvad brødrene foretager sig.

1961 blev de daværende brødre indviet og velsignet i Ratzeburger Dom og forpligtede sig til at overholde kommunitetets regler.

Disse såkaldte "regler" forsøger at fastholde "selvfølgeligheder", selvfølgeligheder, der følger af dette at være eller

at blive døbt: daglig bøn og bibellæsning, forbøn for brødrene og disses familier, forbøn for Kirkens og verdens nød, deltagelse i stedlige søndagsgudstjenester med hyppig altergang. Engagement indenfor menigheden og i det arbejde, man har. Og efter god gammel skik: "tiende" er at betale! (foruden den almindelige kirkeskat).

Man ønsker altid at være parat til at hjælpe, hvor dette nu måtte tiltrænges. I en verden, hvor de gamle strukturer opløses, før nye har dannet sig, ønsker brødrene at virkeliggøre et fællesskab, hvor den glæde og fred, der forjættes Guds børn, får lov at lyse op (citater fra regelen).

1963 kunne man ved venners hjælp åbne et eget hus, et eget hjem: **Ansverushaus** i Aumühle ved Hamburg. Dette har i årene, der gik, udviklet sig til at være et livligt pulserende gejstligt mødested for grupper fra hele det nordtyske område. Som et lille Taizé (det økumeniske kloster i Frankrig, der tiltrækker så uendelig mange unge fra hele kloden), som et lille Taizé tiltrækker **Ansverushaus** også helt unge mennesker, der søger "forpligtende kristendom" og "mening med livet". Af disse unge lod en hel skare sig "forpligte" i Aumühle sognekirke til sammenslutningen "**Ansverusring**", det skete på sidste Sankt Mikaelssdag, altså den 29.9.1979. Også disse unge ønskede den støtte, som det især i strukturløse og urolige tider betyder at have gejstlige leveregler, den støtte, det er i dagligdagen at være forpligtet ikke bare som ener, men i fællesskab overfor Gud.

Begrebet "**Ansverus-Kreis**" eksisterer så længe, som huset har båret sit navn, og omfatter mange af os helt "almindelige" mennesker fra fjern og nær. I 1978 var der 25 brødre (siden er tallet vokset). Af de 25 var 11 teologer, 4 pædagoger, 2 læger, 2 studenter, en diakon, grosserer, socialarbejder, jurist, socialpædagog, musikpædagog, og i alderen er en lige så stor spredning: årgangene rækker fra 1909 til 1954.

De unge har foruden **Ansverushaus** også et mødested, et "hjem" i det gamle Bischofsherberge ved Ratzeburgs ærværdige domkirke. Dette har man på eget initiativ udbygget til "**Cella St. Ansver**".

Foruden kurser med foredrag og samtalekredse står man i **Ansverushaus** for hverdagsretræter og for liturgisk samvær, f.eks. "ein Begehen der Karwoche", liturgisk samvær ud fra påskens, pinsens eller julens kirkeårsbegivenheder.

To brødre arbejder for sig selv i den såkaldte "**Arche**" inde i Hamburg, hvor kvinder, der på særlig vis er i nød, hjælpes op ad resocialiseringens vanskelige trappetage. Også til dette arbejde indsamledes pengemidlerne ad privat vej. Den ret store "**Ansveruskreis**", mest repræsenteret i Nordtyskland, giver gerne, hvad man formår, i taknemmelig forbundethed med huset, "hjemmet": **Ansverushaus**.

Ansverus var abbed ved Benediktinerklosteret St. Georg i Ratzeburg. Ved et vendisk oprør blev han stenet den 15.7.1066

sammen med 18 af sine brødre. Det skete udenfor byporten, hvor mindestenen, der er et **Ansverus**-kors i sten, er at se for os sene efterfølgere som kristne.

MARGIT DECKERT

OM ATHOS OG MUNKEVÆSENET

BJERGET Athos og det græske munkevæsen hører sammen. **ORTODOKS TIDNING**, sept/okt-nov/dec 1979 bringer et interview med fader Placide, munk i Aubazine. Tilsidst spørges han: Hvad mener De, udmærker munkevæsenet på Athos og munkevæsenet i det hele taget - netop nu?

- Athos og munkevæsenet i det hele taget påmindrer os om tilbedelsens førsteplads, om menneskets "lodrette" forhold til Gud og om den personlige omvendelse, den søgen efter en inderlig erfaring af Gud, som forvandler vort væsen i dets eget dyb, og som giver alle vore personlige, familiære, sociale og politiske forehavender den rette dimension ved at åbne en sprække i vor verden, igennem hvilken Gud kan virke for dens forvandling.

Specielt hvad angår Athos, vil jeg understrege funktionen som en "ortodoks samvittighed". Jeg forundres over at se, hvordan Athos-munkene har haft held med at forene kærlighedsfyldt barmhjertighed i deres gæstfrihed med en umedgørlig holdning i trosspørgsmål. I deres øjne pålægges de netop først og fremmest barmhjertighed mod andre ved at værne om sandheden. I en af og til lidt tvær tone kommer de med udtalelser, som det ville være farligt ikke at tage hensyn til: den sande enhed mellem kristne skal ikke være en frugt hverken af dygtig kirkelig diplomati eller af en rent menneskelig og naturlig stræben efter enhed mellem mennesker, som købslår med fadrenes overflod af tro. Man må i lige grad være i stand til at opnå følelsens henførelse som fornuftens beregning, afstå fra at "behage mennesker", hvis man vil være Gud til behag og indgå i Hans rige.

v/O.S.M.

EN REJSE TIL NORGE - OG ET DØDSFALD

VI lever i en salig tid! Det kom som en spontan bemærkning fra formanden for Kirkelig Fornyelse i Norge midt under nogle saglige og også deprimerende drøftelser af Kirkens situation. Ikke desto mindre gav bemærkningen udtryk

for noget, som er sandt. Vi lever i en salig tid!

Fra den 30. maj til den 1. juni var jeg inviteret til Norge for at repræsentere FKF i Danmark ved nogle arbejdsdage på Nakkerud Ungdomssenter ved Tyristrand, ca. 1 times kørsel nordvest for Oslo.

I Norge er der en del frivillige kirkelige organisationer som engang imellem holder et fælles møde. På et sådant møde i januar i år i Geilo kom man til at tale om Kirkelig Fornyelse i Norge, om det var en organisation man kunne samarbejde med, om den ikke var for katolsk. Så temaet for arbejdsdage-
ne var egentlig: Efter Geilo-mødet!

Det første indlæg hed: "Den aktuelle kirkelige situation" v/menighedspræst Njål Klevberg, Bryn. Det blev til en selvransagende meditation. Lad mig nævne et par sætninger fra Njål Klevberg:

"Vi skal helt frem til 2.Kong.18,4 førend vi hører, at der er en konge der knuser kobberslangen. Indtil da har israelitterne tændt offerild for den. Har vi en kobberslange med os på rejsen?"

"Ba-als profeter tænker: flere, mere, højere!"

"Vi kan ikke sige: 'Ære være Gud' i højmessen og 'Ære være mig' i hverdagen!"

"Når Guds ord lyder rent og purt vækker det ikke til for-dømmelse af andre, men til selvransagelse".

Næste foredrag hed: "Det almindelige præstedømme efter Geilo" v/Jan Schumacher. Jeg citerer: "Geilo har fremstillet FKF som en præstebevægelse med magt til præsterne. Man er ikke interesseret i det der står i FKF's dokument om lægfolket. Vi må arbejde med lægfolkets teologi på en anden måde end de andre, der, når de taler om det almindelige præstedømme, ikke sætter mennesker ind i verden for der at forkynde og leve det almindelige præstedømme, men i stedet for imiterer det særlige præstedømme. Når man taler om det almindelige præstedømme, begynder man et forkert sted. Vi må begynde hos Kristus, som er Konge og Præst, og over for ham er vi alle på lige fod".

Bernt Oftestad holdt foredrag om: "Stat-kirke-meldingen teologisk belyst". Han fortalte om grundnormer og kompetance-normer. Med det første forstås sådan noget som f.eks. de 10 bud, altså ting, der ligger fast, og som man ikke behøver at diskutere. Kompetancenormer er lidt mere flydende. Hvem har myndighed til at afgøre, være dommer, i en bestemt situation? I det nutidige forhold mellem stat og kirke begår staten den fejl, at den forvandler grundnormer til kompetancenormer. Staten selv bliver altså øverste dommer!

I Norge er man ved at lave en ny salmebog med næsten 1000 numre. Det var der også et foredrag om, og det var lidt kedeligt. Til gengæld var det ikke kedeligt, da to af de deltagende organister fortalte om det "Sangværk til den norske Kirke" som de har lavet sammen med præsterne Børre Knudsen

og Villy Abildnæs. De sang noget af det, som de har skrevet, bl.a. en vise sunget af Vinen og en vise sunget af dem, der korsfæstede Jesus. Det var en kunstnerisk oplevelse at lytte til de to organisters sang. De lignede et par store barokengle og samtidig var der over dem elvens brusen, bækken rislen, de store norske vidder og så evangeliet der rammer lige i plet og afslører.

Vi bad naturligvis også sammen. Straks vi ankom til Nakkerud blev en del af foredragssalen indrettet til kapel: et lille bord, to lys, en vågelampe og en ikon. Vi kan sagtens klare os med meget mindre end en kirkebygning. Vi brugte den norske tidebog, og jeg bemærkede, at efter tekstlæsning var der altid stilhed, så man kunne meditere lidt over det der var blevet læst, og ved hver tidebøn var der lejlighed til fri bøn. En god ting, som vi mangler i Danmark. Søndag formiddag var vi til højmesse i sognekirken, hvor formanden for Kirkelig Fornyelse, Øystein Thelle var prædikant og celebrant.

Jeg var altså inviteret til at deltage i disse arbejdsdage, og så er spørgsmålet: hvad nytte er det til? Naturligvis glædede jeg mig til at komme til Norge og møde gamle venner, og vi var ikke flere (20 ialt) end at jeg kunne nå at tale med dem alle. Har det nogen betydning at vi her i Norden har forbindelse med vore søsterbevægelser? Er det til nogen nytte, at vi beder for hinanden og at vi beder sammen? Ved lørdagens vesper bad vi for Henning Vad, som engang har været på Gran og som derfor nogle af dem kendte. Var det til nogen nytte, at vi bad for ham, når det første jeg fandt på mit bord efter min hjemkomst var en seddel med følgende besked:

Henning Vad døde i nat.

Jeg har ikke mistet troen, heller ikke på nytten af forbøn eller på nødvendigheden af sammenhold mellem kristne. Jeg tror stadigvæk vi i de nordiske kirker har brug for hinanden og at personlige kontakter er til gavn. Jeg tror også det er til gavn for Re-formatios læsere at vide, at jeg har været inviteret til Norge, og at der er nogle ting vi har drøftet og at der er noget vi arbejder sammen om i fremtiden. Jeg tror stadigvæk vi lever i en salig tid og at Guds Ånd er virksom, når vi gør hvad Jesus siger. Gud åbenbarer sin herlighed for os og giver os fred i hjertet og i tjenesten. Guds herlighed og Åndens fred har Henning og jeg oplevet sammen med brødre og søstre, når vi mødtes i Danmark og i Norge for at holde gudstjeneste og bede. Men da vi hentede Hennings afsjælede legeme på Finseninstitutet, da så jeg noget, som jeg ikke har lagt mærke til før. Jeg så syndens løn, som er døden. Jeg så Guds sorg over menneskenes ulydighed. Herved er Guds herlighed og hans nåde i Kristus ikke blevet mindre.

Kære læser! Nu synes du måske, at jeg roder tingene sammen, men det gør jeg ikke. Tingene hænger sammen! Jeg har længe haft lyst til at skrive lidt om det jeg mødte i Købmagergade i 1956, og det skulle være et stykke til opmuntring

og en tak - inden det er for sent. I det lille huskapel lærte jeg at bede med Bibelens ord og at være stille for Herren. Og når der var sammenkomst i den lille stue med de skrå vægge, så åbnede verden sig for en. Samtalerne var og er ikke nyteløse, tidebønnerne er ikke meningsløse, og det er af den største betydning at vi fejrer messe på Herrens befaling. Selv om Henning døde! Når vi i Jesu navn træder frem for Guds trone, så bliver der lukket op til en stor verden for os, så bliver vi rige og kommer til at leve i en salig tid, så oplever vi herlighed og dyb sorg og kommer igennem det med tak til dem, der holdt ud.

Alt, hvad Gud har givet os, har Han givet os gennem mennesker: Abraham, Profeterne, Folket som bar Herrens Moder hos sig; Han rækker os velsignelsens bøger gennem sin Søn Jesus af Nazaret. Det er også gennem mennesker Gud har givet os noget i Den højkirkelige Bevægelse. Rent tidsmæssigt var der for mig to ting, der kom til at falde sammen: min deltagelse i nogle arbejdsdage i Norge og så Henning Vads død. Og det har så igen givet mig anledning til et referat af min rejse til Norge og en tak til dem, der var med til at give den danske kirke en katolsk bevægelse. Henning Vad var med i den, og lige så uforklarlig Guds herlighed er, lige så uforklarlig er hans død.

Hvorfor er vi medlemmer af Kirken og hvorfor er vi troende mennesker? Jeg fik svar på disse spørgsmål i Norge og ved Hennings jordefærd: Troen har et eskatologisk mål, og det, den skal bruges til, er ikke verdslig lykke, men en forberedelse til den kommende verdens glæder!

KNUD CHRISTENSEN

ET BREV TIL REDAKTIONEN

RELIGION ELLER FRELSE?

EN kristen leder fra Indien fortæller mig, hvordan hun fulgte sit lands religion som voksen, men den tilfredsstillede hende ikke. Da hun en dag hørte om kristendommen, tænkte hun, at den ville tilfredsstille hendes hjertes længsel, og hun besluttede at antage den som sin religion.

Hun rejste til England, hvor hun blev døbt og senere konfirmeret, og i otte år levede hun et eksemplarisk kristent liv.

En aften hørte hun tilfældigvis en prædikant tale om den nye fødsel. Hun blev i sit hjerte overbevist, og modtog straks

Jesus Kristus som sin personlige Frelser - hun gik over fra døden til Livet.

Hendes vidnesbyrd lød: "Jeg havde fundet den kristne religion, men jeg havde ikke fundet KRISTUS".

I disse otte år havde hun levet som en kristen, men uden KRISTUS. Hun blev klar over, at kristendommen lige så lidt kunne frelse hende, som hendes egen religion - hinduismen, og at det alene var Kristus, som kunne frelse.

Måske har du gjort den samme fejltagelse? Du er vokset op i et kristent milieu. Du har aldrig kendt nogen anden religion. Du har ikke måttet vende dig fra en af Østens religioner for at antage den kristne tro. Måske er du gået fra søndagsskolen og ind i menigheden uden at kende Jesus Kristus som din personlige Herre og Frelser? Har du antaget kristendommen uden at kende KRISTUS? I så fald er du endnu ikke en kristen!

Tillad mig at vise dig forskellen på menneskets religion og Guds frelse.

1. Religion er, hvad mennesket gør for sin Gud; frelse er, hvad Gud gør for mennesket.

Alt, hvad du gør for den Gud, du tilbeder, er religion. Frelse derimod består i det, som Gud gjorde for dig på Golgata kors for snart to tusinde år siden.

Et menneske kan være en god kirkegænger, tage del i sakramenterne, ja kan endog have en opgave i menigheden. Et menneske kan også være hyrde for en menighed - han kan udføre alt til punkt og prikke. På overfladen ser alt godt og rigtigt ud. Men alt dette er intet værd som frelsesgrundlag. Hvis man gør det for at opnå frelse - bedrager man sig selv. Vi må ikke bygge vor tro på det vi gør for Gud, ligemeget hvor festligt og farverigt det ser ud. Men vi må bygge vor tro på det, Gud har gjort for os.

2. Religion er "at gøre". Frelse er "det er gjort".

Religion siger: "Dette bringer jeg dig". Frelse siger: "Jeg har intet at bringe dig". Religion kommer til Gud med lukkede hænder og bringer Ham et offer, som kan bestå i bønner, tårer, anger, bod, kirkegang, dåb og nadver, god moral med mere. Frelse kommer med åbne hænder og siger: "Just som jeg er"!

3. Religion består i ritualer, former, ceremonier, forskrifter, læresætninger og befalinger. Frelse består i at få tildelt nyt liv.

Mennesker er så ivrige efter at udføre ritualer, at overholde bestemte former og ceremonier, at følge specielle forskrifter, at antage læresætninger og at adlyde bud og befalinger, mens de nægter at indtage deres plads som syndere og modtage syndens Frelser og evigt liv - Guds liv. Alle vegne er der tendenser til at udelukke den Hellige Ånd. Man kvæler Ånden med ritualer - i stedet for at lade Helligånden gøre Herrens vilje med sin kirke, så vil Han blæse liv, ægte liv, i

ritualerne, ceremonierne med videre. Ordet taler klart til os: Gud har givet os evigt liv; og det liv er i Hans Søn. Den, som har Sønnen, har livet; den, som ikke har Guds Søn, har ikke livet (1.Joh.5,11-12).

4. I religion flyder der blod fra mennesket til Gud. I frelse flyder det fra Gud til mennesket.

Jødedommen var en religion; den bestod i at bringe ofre. Folket bragte deres gaver til alteret og overlod dem til Gud. Således flød der blod fra mennesket til Gud.

Når det drejer sig om frelse, er det omvendt; der giver Jesus Kristus sig selv som offer. Vi er forløst, fordi Kristi blod blev udgydt.

Må jeg spørge dig, min ven, vil du have religion eller frelse, kristendom eller Kristus? Valget er dit, og det er din evige skæbne, det drejer sig om. Derfor, om du ikke har valgt Kristus - så gør det nu!!

Underskrevet: EN BRODER OG SØSTER I HERREN JESUS I
FÆLLESSKABET KIRKELIG FORNYELSE

ET SVAR

REDAKTØREN takker for jeres brev, men ville gerne vide, hvem I er, for der var ingen adresse og navnet var u-læseligt. - Jeg deler jeres længsel efter, at mennesker skal møde Jesus personligt som deres frelser og deres livs herre. Jeg føler som I faren for, at kirken blot bliver en institution, der udfører ceremonier ved livets højdepunkter, mens Guds Ånd holdes ude. Men det må alligevel siges, at ritualer og ceremonier ikke nødvendigvis er det modsatte af at have et personligt forhold til Jesus, men det er da rigtigt, at de ikke må være vigtigere for os end Ham. På den anden side er det dog ikke nogen garanti for et personligt forhold til Jesus at leve uden ritualer og ceremonier.

Når Helligånden gør Jesus levende ved troen i vore hjerter, og når Jesus møder os som Frelseren, så fyldes vi af taknemmelighed og brænder efter at vise Ham vor kærlighed. Vi frelses ikke ved at vise ham kærlighed, men vi gør noget, viser Ham vor kærlighed, fordi Han elskede os først. Da har vi det som synderinden, der salvede Jesus med en kostbar salve. Gudstjenesten med dens salmer, bønner og ceremonier er et sådant udtryk for vor kærlighed til Ham, som elskede os først.

Hvis gudstjenesten er noget andet, er den afgudsdyrkelse, men når den lever og ånder af frelsen, som blev os til del, så bliver salmer, bønner og ritualer til tilbedelse og lovprisning af den hellige treenige Gud.

Derfor er jeg ked af, at I taler nedsættende om ofrene i den gamle pagt. De var jo givet af Gud, for at Hans folk igennem gudstjenesten kunne udtrykke deres kærlighed til den Gud, der frelste dem fra Ægypten. De er givet som en skygge af den kommende tjeneste, som Jesus fuldbyrdede på Golgata som vor ypperstepræst, og som vi har del i som medlemmer af et kongeligt præsteskab, lemmer på Jesu legeme. Jødedommen blev en religion, men den gamle pagt er en skygge af den tilbedelse i And og Sandhed, som frem for alt finder sit udtryk i nadverfejringen efter Jesu egen indstiftelse: Han er selv til stede, og vi tilbeder Ham.

O.S.M.

INDHOLDSFORTEGNELSE NR.4 * AUGUST 1980 * 23.ÅRGANG

Poul Exner:	
Den dybe sammenhæng	69
Ole Skjerbæk Madsen:	
Fra redaktøren	71
Mariadöttrarna:	
Den evangeliska Mariavägen - en ny mission ind i tiden	72
Eigil & Mary Kragh:	
Societas Sanctæ Birgittæ	76
Kirkedage i Karstoft, program	79
Margit Deckert:	
Nabofællesskab	83
v/Ole Skjerbæk Madsen:	
Om Athos og munkevæsenet	85
Knud Christensen:	
En rejse til Norge - og et dødsfald	85
Et brev til redaktionen:	
Religion eller frelse?	88
Ole Skjerbæk Madsen:	
Et svar	90

RE-FORMATIO

udgives af

FÆLLESSKABET KIRKELIG FORNYELSE

ANSVARSHAVENDE REDAKTØR

Pastor Ole Skjerbæk Madsen, Danshøjvej 31, 2500 Valby
Telefon 01 - 17 64 47

REDAKTIONSUDVALG

Sognepræst Knud Christensen, Kirkegade 9, 3600 Frederikssund
Pastor C.B.Hansen, Elmesvinget 14, 9210 Ålborg S.Ø.
Søster Ragna, Fabersvej 2, 8900 Randers
Sognepræst Anders Studsgård, Skarrild, 6933 Kibæk
Sognepræst Poul Ulsdal, 6893 Hemmet

EKSPEDITION

Stud. theol. Peter Jørgensen
Vestre Strandallé 145, 8240 Risskov

Bladet koster 40 kr. årligt i abonnement
Beløbet indbetales til kassereren
for Fællesskabet Kirkelig Fornyelse
Organist Axel Madsen, Carit Etlarsvej 5, 1814 København V.
Telefon 01 - 22 67 67 * Postgiro 2 08 81 42

FÆLLESSKABET KIRKELIG FORNYELSE

FORMAND

Sognepræst Olav Fog, Blåhøj, 7330 Brande
Telefon 05 - 34 50 61

BESTYRELSE

Pastor Poul Exner, Svanens Kvarter 19 C, 2620 Albertslund
Organist Axel Madsen, kasserer; adresse se ovenfor
Sognepræst Helge Taggatz, Landsbygaden 68, 2630 Tåstrup
næstformand

Sognepræst Poul Ulsdal, sekretær; adresse se ovenfor

Medlemmer betaler 100 kr. årligt til fællesskabet; dette beløb
omfatter også abonnement på Re-formatio. Studerende og pen-
sionister betaler 50 kr., ægtepar 125 kr.

RESERVERET POSTVÆSENET

1600 FREDERIKSSUND
KIRKEGÅDE 9
KNUD CHRISTENSEN
70 HR PASTOR